

Roskilde Fjords

Kajakklub

Brinchjemmet

Strandvejen 18

Veddelev

4000 Roskilde

Vinter 2013

På strejftur blandt bjørne, pumaer og havkatte.

2

Rostatistik for 2012

5

På strejftur blandt bjørne, pumaer og havkatte.

Det var en ganske irriterende larm, men ikke særlig overraskende, da mit vækkeur ringede, næsten før jeg havde lagt hovedet på puden, på hvad der kunne have været en ganske almindelig onsdag. Grunden til at jeg ikke var overrasket var, at jeg aftenen i forvejen havde indstillet vækkeuret, telefonen og radioen. Så det var bare med at komme ud af fjerene, inden resten af støjhelvedet brød løs.

Efter et hurtigt bad blev tøjet taget på halvt i søvne, og den sidste yoghurt i køleskabet blev mekanisk skovlet ind. Støvlerne blev snøret, og jeg nåde lige at smide skraldeposen i containeren, inden den velkendte sorte Mercedes fra 55°North dukkede op foran opgangen. Med venstre hånd låste jeg døren til min lejlighed, hvorefter jeg vendte ryggen til og tog i dørhåndtaget med højre hånd bag ryggen, for at sikre at der var låst. Den tåbelige handling er et trick, jeg udførte for at få min halvsovende hjerne til at huske, at døren var låst, alternativet var, at jeg om nogle timer ville blive voldsomt i tvivl. Bagagen blev slæbt de 4 trin ned af trappen og kylet ind bag i bilen, inden jeg med et søvniq godmorgen sank om i sædet. Jeg begyndte først at blive rigtigt menneske, da jeg ved 6-tiden sad med en kop kaffe og en croissant. Ud over at der ikke havde været kø på motorvejen, huskede jeg kun, at vi havde sagt et hurtigt farvel og på gensyn til Polle. Air France's IT-systemer var tilsyneladende kun halvvågne, det var i hvert fald kun muligt at booke flysæder til os det første stykke, jeg fik plads på bagerste række, Claus forrest i flyet, mens Henrik fik en i midten. Til stor moro for de to andre blev jeg lige som sidst udtaget til visitation. Indrømmet, ham der denne gang klappede mig på lårene så ikke nær så godt ud som hende, der gjorde det sidste gang. Til gengæld var det ikke min håndbagage, der blev gennemrodet.

I Paris startede vandreturen flere dage før planlagt, vi skulle selvfølgelig over i den anden ende af Charles de Gaulle. Den check in var ikke meget bedre, vi kunne ikke bookes længere end til næste lufthavn, og fordelingen i flyet var stort set en kopi af turen fra Købehavn. I sikkerhedskontrollen slap jeg for visitationen, til gengæld blev der rodet i håndbagagen.

Efter en meget lang formiddag landede vi ved 2-tiden i Salt Lake City, og efter en lille time i "Immigration" troede vi, at det kneb med tiden. Så vi skyndte os gennem check in og fik afleveret bagagen på båndet, og med dykkerlygter i håndbagagen lykkedes selvfølgelig at få den gennemrodet endnu en gang. Flyet, der skulle komme fra Los Angeles, var to timer forsinket, og det eneste, vi kunne foretage os, var at teste det lokale øl.

Et par timer senere ankom vi til Vancouver, og så var det tid for den canadiske udgave af "Immigration", og vi måtte love, at vi kun kom der som turister og ikke havde i sinde at arbejde i Canada som dykkerinstruktør, mekaniker eller kemiingeniør.

Langt om længe kunne vi kaste al vores habengut ind i den firhjulstrækker, vi havde lejet, og efter et forgæves forsøg på at lokalisere den anbefalede MEC i Vancouver bestemte vi os for at fortsætte. Vi ankom til Tsawwassen for at kon-

statere, at den sidste færge til Victoria lige var smuttet, næste afgang var om et par timer og gik til Nanaimo. Vi fik heldigvis et solidt måltid på færgen; men selv om jeg fik en lille en på øjet, føltes de 100 km ned omkring Victoria og op til Brentwood Bay uendelig lange. Efter et par forsøg lykkedes at finde et motel, der havde åbent og et ledigt værelse, Til trods for at klokken nærmede sig 3 om morgenen var de ikke særlig overraskede over, at der pludselig stod 3 uvaskede danskere, der bare ville se dyner.

Vi var ikke helt friske, da vi ved 10-tiden som aftalt dukkede op ved Rock Fish Divers; men vi kom da i klunset og havde to gode dyk med havkat og sprutte. Om eftermiddagen opsøgte vi et vandrehjem i Victoria for at leje et værelse; men da vi blev tilbudt en møbleret lejlighed, slog vi til. Vi var meget glade, det kostede ikke ret meget, og det var luksus, vi var meget heldige med, at de lige havde fået et afbud. Bagefter tog vi på den store shoppingtur i MEC (Mountain Equipment Coop), udover tørkost købte vi mygge- og bjørnespray samt et par andre nødvendigheder f.eks. udstyr til vandrensning. Næste morgen var vi anderledes oplagte, da vi igen mødte op hos Rock Fish Divers, og vi havde to herlige dyk, hvorunder Henrik blev medlem af 30 meter klubben.

Vi overnattede ved Port Albani og brugte formiddagen til at lege turister og havde en flot naturoplevelse med flotte ørreder, der hoppede, men ingen bjørne. På vej mod Tofino var vi travlt optaget af at holde øje med advarselsskiltene om Tsunamizonen, da Henrik pludselig mumlede noget om en bjørn. Inden vi forstod, at han havde set en bjørn, der gik i vejkanten, var vi desværre langt forbi, så vi fortsatte og endte med havudsigt på Duffin Cove Resort. Tofino er en turistpræget by med mange surferer, men det betød ikke så meget, for næste dag lejede vi 3 kajacker.

Pagajerne var nogle ikke skivede plastikdimser, og havkajakkerne var ikke stort bedre, men der var god plads til telt, soveposer, mad og øl. Der var omkring 10 km ned til naturlejrpladsen, og tanken om friskfanget ørred til aftensmad betød, at vi havde godt gang i fiskestængerne. Desværre havde vi undervurderet den lokale ørred Stellehead, som er noget stærkere end de europæiske ørreder. Resultatet var, at Claus knækkede stangen, mens Henrik og jeg nøjes med at knække linen nogle gange. Vi havde svært ved at lokalisere ”lejrpladsen”, men efter at have vendt og drejet kortet nogle gange, blev vi enige om, at det måtte være denne flade sandtange, de have ment.

Da vi skulle ud af kajakkerne, røg jeg til stor moro på halen i vandet, på det sted jeg have valgt, viste der sig at være ½ m mudder under et tyndt lag sand. Da området ved nærmere eftersyn lå under højvandslinjen, opgav vi hurtigt at bruge stedet. Vi fandt et bedre sted, og mens vi slog lejr, spiste aftensmad og fik en øl, kunne vi se tidevandet stige med 1½ meter. Efter et glas rødvin blev det klart, at vi ikke bare havde roet mod vinden. Vi ventede derfor til 10-11 tiden næste dag, inden vi begyndte hjemturen, og med tidevandet i ryggen gik det over stok og sten. Heldigvis var jeg i en plastikudlejningskajak, da strømmen tog magten og drøede mig sidelæns ind i en stor bunke sten.

Efter en overnatning på Duffin Cove pakkede vi rygsækkene og gik ned på havnen, hvor vi havde en aftale med en Taxi. Da vi var i gang med at læsse grejet i flyet, fik piloten øje på en bjørnespray, som han underligt nok ikke ville have ind

i kabinen, så de måtte alle sammen i den ene ponton. Vi lagde stille og roligt fra land og vinkede pænt til en flok kajakturister med guide, inden han gav den gas, mens vi hoppede og dansede hen over bølgerne, pludselig ophørte hopperiet, og vi var i luften. Desværre var det overskyet, og vi forsvandt ret hurtigt op i skyerne, men piloten kendte tydeligvis vejen, og mens vi klatrede op langs en bjergkløft, var det godt gennem hullerne i skyen at se jorden flere hunderede meter under os.

Det gav et sug i maven, da piloten pludselig drejede, og vi kom ind i en snæver kløft med træer mindre end 50 m væk på begge sider af os og 30 m under os. Landingen på Great Central Lake foregik smertefrit, og det var ret imponerende at se, hvor nemt piloten fik manøvreret flyet hen til anløbsbroen. Med et løfte om at hente os om 4 dage lettede piloten kort tid efter, og vi var næsten overladt til os selv uden kontakt med omverdenen. På den nedlagte campingplads lå der to kajaker og to kanoer, så vi var ikke helt så alene, som vi havde håbet på. Det første stykke er den gamle mine/tømmervej flad og uden forhindringer, så det gik rask, men efter nogle kilometer blev udfordringerne større. Flere steder var stien skyllet væk af smeltevandet, andre steder lå der metertykke træstammer på tværs, som man måtte klatre over eller under. Over de større vandløb var der bygget broer, men vi slap dog ikke for at blive våde, det småregnede det meste af tiden, så de buske mm, der gik os til brystet, var konstant våde.

Hen på eftermiddagen kom vi til et større vandløb, hvor smeltevandet har taget broen så mange gange, at man har valgt at bruge en svævebane. Mens vi hev enmandskabinen over til os, så vi pludselig bevægelse på den anden side, det viste sig at være et par vandrepar, der var på vej ud. Efter en kort snak fortsatte vi med bevidstheden om, at der var 4 andre personer inde ved Della Falls. Først på aftenen kom vi til et område, hvor der sidste år havde været et 300 m bredt jordskred, desværre havde det begravet den gode lejrplads, men heldigvis var broen over Drinkwater Creek næsten ubeskadiget. En kilometer senere holdt vi en pause for at samle kræfter til de sidste 3-4 kilometer, og vi havde indstillet os på at den sidste del af turen blev i mørke. Glæden var derfor stor, da vi 100 m senere kom til den perfekte lejrplads, en sandstrand ned til Drinkwater Creek. Om formiddagen tog vi kun frokost og kamera med os på det sidste stykke op til Della Falls. På den sidste lejrplads snakkede vi lidt med et vandrepar, som var ved at pakke sammen, efter at de havde været der i et par dage i håbet om at se hele vandfaldet i højt solskin. Da vi lidt senere kom op til foden af vandfaldet, var toppen 440 m højere oppe gemt af skyer; men da der var antydning af blå himmel, blev vi hængende lidt. Vi blev belønnet med en halv times opklaring og lidt solskin, inden det igen lukkede til, og vi vendte snuden mod lejren. Tilbage i lejren sad vi og hældte vand ud af kameraerne, mens vi grillede strømper, da de sidste to vandrerer passerede os, og vi nu var helt alene i den store skov. Da vi næste morgen havde pakket sammen, følte rygssækken, til trods for de forsvundne 3 l rødvin, tungere end nogensinde, men tilbage skulle vi jo. I løbet af dagen klarede det noget op, og tydelige bjørne- og pumaspor gjorde det klart, at vi ikke var helt alene på stien. Det er en lidt spøjs oplevelse

at se fodaftryk af en puma, der har gået oven i ens egne fodspor. Vi var næsten tilbage ved Great Central Lake, da jeg pludselig så, at pinden ved Henriks fødder bevægede sig, jeg var for træt til at fiske mit kamera frem, så jeg overlod det til de andre at fotografere den smukke kornsnog.

Efter en time i solen ude på anløbsbroen begyndte kræfterne at vende tilbage, og broen viste sig perfekt som lejrplads. Næste formiddag var vejret perfekt, og søen lå spejlblank foran os, og det var først, da vi hørte en motorbåd i det fjerne, at det gik op for os, at det var over 40 timer siden, vi havde set eller hørt andre mennesker. På hele turen havde vi kun hørt vores egne og naturens lyde, ingen bil, båd eller flymotorer havde vi hørt. Mens vi tog teltet ned, dukkede et par kanoer op i det fjerne, og de to fædre med sønner kunne begejstret fortælle om den bjørn, de havde set om formiddagen.

10 minutter før den aftalte tid sad vi helt stille og lyttede, pludselig kunne vi høre en meget velkendt lyd, og lidt efter kom det dejlige syn af vores vandflyver til syne over fjeldet på den modsatte side af søen. Det var nemt at overtale piloten til en lille omvej forbi Della Falls, og der var en pragtfuld udsigt; men jeg blev lidt bekymret, da piloten dukkede og flyttede sig for ikke at sidde i vejen for fotograferingen, især fordi han samtidig var helt opslugt af udsigten. Men da han et par gange rutinemæssig havde lavet et skarpt drej 50 m fra kløftens vægge, indså jeg, at det havde han prøvet før.

Redaktøren har manipuleret lidt med forside fotoet - det er Norske Havkatte fra Saltstraumen. Billedet neden for er derimod ægte nok det er fra Tofino.

Rostatistik for 2012

1	Finn Roer Jensen	1501
2	Marlis Jensen	1331
3	Bjørn Johansen	1000
4	Finn Pedersen	937
5	Frank Andreassen	788
6	Hanne Rasmusen	720
7	John Topp	712
8	Aksel Hadberg	657
9	Susanne Andreassen	576
10	Niels Michael Petersen	502
11	Victoria Hald Pedersen	463
12	Eva Gjessing	432
13	Berit G. Heede	430
14	Louise Crandal	412
15	Tom Søndergaard	409
16	Poul Rosenkilde Kristensen	384
17	Martin Lorenzen	359
18	Jan Danielsen	320
19	Nicolaj Skotte	320
20	Louise Kromann Eriksen	307
21	Marianne Sættem	292
22	Klaus Rasmussen	283
23	Dorthe Berg Nielsen	282
24	Kim Overgaard	258
25	Mads Jakobsen	255
26	Anita Stark	247
27	Hanne Schønher	238
28	Helge Max Andersen	234
29	John Johansen	227
30	Kirsten Madsen	222
31	Asger Max Andersen	212
32	Helle Olsen	175
33	Tom Elmer Christensen	174
34	Leif Hald Pedersen	170
35	Charlotte Wang Boesen	161
36	Steen	158
37	Grete	156

38	Jørgen Madsen	154
39	Lene Danskov	145
40	Else Ishøy Rasmussen	140
41	Per Hansen	139
42	Karl Vejrup	135
43	Henrik Madsen	133
44	Lone Abbotts	133
45	Rikke Buch Nielsen	133
46	Anders Ohlsen	132
47	Christian Meyer	131
48	Lars Maegaard	125
49	Mie Skårhøj	122
50	Mikkel Balle	120
51	Nina Tuxen	106
52	Steen Lyhne Hansen	106
53	Søren Olsen	105
54	Sebastian Stark Danielsen	101

Øvrige roere under 100 km (24 medlemmer) 1003

Samlet resultat for 2012 19467

Med 19.467 km ligger vi 3.624 km under sidste års resultat og er hele 4.613 km fra rekorden i 2008. Det fremgår tydeligt, at mange af klubbens medlemmer har roet mindre end sidste år, så måske har vejrliget i 2012 været mindre egnet til kajakroning. Når redaktøren udtaler sig så forsigtigt, skyldes det, at han ikke kan erindre vejret på særlig mange roture i 2012. Inden læserne bliver alt for bekymrede over redaktørens svigtende hukommelse, bør læseren lige konsultere statistikken.

Personligt har redaktøren sat en rekord i 2012, idet han 56 gange har haft hovedet under vand. Årets første dyk foregik i Veddelev under kajakbroen og var i øvrigt redaktørens første solodyk, ikke det kønneste dykkersted redaktøren har set, men meget lærerigt i forhold til huledykkerkurset i Mexico, hvor vi blandt andet øvede os i at dykke i blinde.

Med hensyn til klubmesterskabet er det ved at være lidt trivielt, Finn R og Marlis top- per igen listen. For at få en øget spænding om resultatet opfordrer redaktøren til, at de øvrige roere giver den en med pagajen. Personligt vil jeg give den en over finnerne.....

Tillykke med resultaterne
Karl

Ansvarshavende redaktør:
Karl Venzel Vejrup tlf: 40567376
Gyvelvej 12 B st.tv
4000 Roskilde

Indlæg til medlemsbladet kan sendes til
ovenstående adresse eller email til:
karl.vejrup@gmail.com

Redaktionen forbeholder sig ret til at
redigerer i indsendt materiale.
Underlødige og injurierende indlæg
kommer kun i bladet såfremt redaktøren
finder dem morsomme og relevante.

Bestyrelsen:
Formand: Finn Petersen 43717113
Kasserer: Aksel Hadberg 46367384
Best.medl. Mads Jakobsen 46359015
Best.medl. Tom Søndergaard 30386241
Best.medl. Finn Roer Jensen 46564499

På RFK.'s hjemmeside: www.roskildekajakklub.dk kan
læses flere oplysninger om klubben f.eks. vores love,
kontingenter, navne på instruktører, mail adresser osv.
Interesserede kan læse om klubbens instruktionskursus
for nybegyndere. Webmaster er Mads Jakobsen.

Roskilde kajakklubs kontonummer i Nordea:
Reg nr. 2905 – Konto nr. 2551457098

Aktiviteter

Generalforsamlingen 14. marts, der kommer en separat indkaldelse.

I år tager vi til Weser marathon... det er d. 5 maj

Der bliver hængt et opslag i klubben hvor interesserede kan skrive sig
på.. Der kan ros 55, 80 eller 135 km på en dag...med god medstrøm.
Vi er en flok der tager derned igen...mon ikke vi bliver en del.!!
Vi vil igen prøve at få lov til at slå teltene op ved kajakklubben
Se link på vores hjemmeside www.roskildekajakklub.dk/Links.htm

---

Det er skönt at ro en tur på fjorden en stille vinterdag og ofte har klubben
hele fjorden for sig selv søndag formiddag. Men tænk på at vandet
er meget koldt og skulle man ved et uheld ryge i baljen har man ikke
meget tid til at svømme i land eller til at komme op i kajakken igen.
Ro langs kysten og kryds kun fjorden hvis I er nogle stykker.

Det er dejligt at se at træningslokalet bliver flittigt brugt...men der er
plads til flere...